

רע"פ 2438/14 - מוחמד פרחאת נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 2438/14

לפני: כבוד השופט א' שהם

המבקש: מוחמד פרחאת

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע, מיום 3.3.2014, בעפ"ת 10042-01-14, שניתן על-ידי כב' השופטת ט' חיימוביץ

בשם המבקש: עו"ד עלי אבו אלהיג'א

החלטה

1. נגד המבקש הוגש כתב אישום בגין נהיגה בשכרות, והדיון בעניינו נקבע ליום 23.6.2013, בבית משפט השלום לתעבורה באילת (להלן: בית המשפט לתעבורה). לבקשתו של המבקש, שהוגשה ביום הדיון, נדחה מועד הדיון, ונקבע ליום 29.10.2013. כאשר חזר המבקש והגיש בקשה לדחיית מועד דיון - דחה בית המשפט לתעבורה (כב' השופטת ר' שורץ) את הבקשה. המבקש הגיש "בקשה דחופה לעיון חוזר" בהחלטה, וגם בקשה זו נדחתה. המבקש לא הגיע לדיון, נשפט בהעדרו והורשע בעבירה של נהיגה בשכרות, לפי סעיפים 62(3), 64ב(א)(3) ו-39א לפקודת התעבורה [נוסח חדש]. בגזר הדיון, השית בית המשפט על המבקש את העונשים הבאים: פסילת רישיון נהיגה לתקופה של 24 חודשים; 3 חודשי פסילה על תנאי, למשך שלוש שנים; וקנס בסך 1,500 ש"ח (תת"ע 1785-03-13). בקשה לביטול פסק הדין, נדחתה על-ידי בית המשפט לתעבורה, ביום 9.12.2013. המבקש ערער על החלטה זו לבית המשפט המחוזי בבאר שבע (כב' השופטת ט' חיימוביץ), אשר דחה את הערעור, בפסק דין מיום 3.3.2014 (עפ"ת 10042-01-14).

עמוד 1

2. הבקשה שלפניי היא בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי. נטען על-ידי המבקש, כי נפגעה זכותו להיות נוכח בהליך פלילי נגדו, המעוגנת בסעיף 126 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982. לדברי המבקש, החלטת בית המשפט לתעבורה בבקשה לעיון חוזר, בהחלטה שלא לדחות את מועד הדיון, ניתנה בסמוך למועד הדיון, והוא לא הגיע לדיון בשל המרחק הרב בין מקום מגוריו, בצפון רמת הגולן, לבין מקום מושבו של בית המשפט באילת. בבקשה נטען, כי בקיום הדיון בהעדרו, נגרם למבקש עיוות דין.

3. אמות המידה למתן רשות ערעור, נקבעו זה מכבר, וחזרו ונשנו בפסיקתו של בית משפט זה. כידוע, רשות ערעור תינתן במקרים מצומצמים בלבד, אשר מעוררים שאלה משפטיות נכבדה או סוגיה ציבורית החורגת מעניינו הפרטי של המבקש, וכן במקרים יוצאי דופן בהם עולה חשש לעיוות דין או לאי צדק כלפי המבקש (רע"פ 1704/14 סדן נ' עיריית תל אביב (13.4.2014); רע"פ 1648/14 יפרח נ' מדינת ישראל (8.4.2014); רע"פ 1623/14 גבארה נ' מדינת ישראל (1.4.2014)). אין ספק, כי הבקשה דנן אינה חורגת מעניינו הפרטי של המבקש. כמו כן, מצאתי כי לא נגרם למבקש כל עיוות דין וכי לא מתקיימים כלפיו שיקולי צדק, המצדיקים התערבות בהחלטותיהן של הערכאות הקודמות. לפיכך, דין הבקשה להדחות.

4. גם לגופו של עניין, לא מצאתי כי היה מקום להעלאת טענות מצדו של המבקש, אשר נמנע מלהגיע לדיון בבית המשפט לתעבורה, למרות שידע על קיומו של הדיון. בנסיבות אלו, אין פגם בשפיטתו של המבקש בהעדרו, ואין לו להלין אלא על עצמו (ראו, בהקשר זה, רע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6) 793 (2003)). אין צורך לומר, כי עצם הגשתה של בקשה "לעיון חוזר", בהחלטת בית המשפט שלא לדחות את מועד הדיון, אין בכוחה להעניק ארכה כלשהי למבקש, ואין בה כדי להצדיק את דחייתו של הדיון או אי-התייצבות אליו. לא זו אף זו, כבר בהחלטת בית המשפט לתעבורה מיום 23.6.2013, בגדרה נדחה הדיון לראשונה, נאמר, כי "באם לא תהא התייצבות תהא שפיטה בהעדר". אשר לגזר הדין, נדמה כי נפלה טעות בבקשה, שכן המחוקק קבע 24 חודשי פסילה כעונש מינימלי, לעבירה בה הורשע המבקש, ולא כעונש מקסימלי, כפי שנטען בבקשה שלפניי.

5. לאור האמור, בקשת רשות הערעור נדחית בזאת.

ניתנה היום, כ"ח בניסן התשע"ד (28.4.2014).

ש ו פ ט